

- 2) Zarzut drugi, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony, ponieważ:
- oparła się na dowodach, niepowołanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - oparła się na interpretacji dowodów, która nie została jasno sformułowana w piśmie w sprawie przedstawienia dowodów;
 - podniosła w zaskarżonej decyzji zarzuty, do których skarżące nie miały możliwości się ustosunkować.
- 3) Trzeci zarzut, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, indywidualnej odpowiedzialności oraz proporcjonalności, ustalając wysokość podstawy grzywny nałożonej na skarżące, ponieważ:
- dokonana przez nią ocena czasu trwania naruszenia pozostawała bez związku z ustaleniem czy skarżące widziały o istnieniu wspólnego planu antykonkurencyjnego, jak również czy miały zamiar uczestniczenia we wspólnym planie antykonkurencyjnym, na który powołuje się Komisja;
 - błędnie obliczyła kwotę podstawy grzywny;
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało ograniczonego udziału skarżących w naruszeniu, na które powołuje się Komisja oraz
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało faktu, że naruszenie, na które powołuje się Komisja nie dotyczyło całkowitej ceny danej usługi.
- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania oraz nie uzasadniła zmniejszenia podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, ponieważ:
- nie uwzględniła bardzo istotnej różnicy pomiędzy stopniem zaangażowania skarżących a zdecydowanie większym udziałem w naruszeniu innych linii lotniczych oraz
 - nie uzasadniła w obiektywny sposób identycznego traktowania różnych linii lotniczych mimo faktu, iż znajdowały się w zdecydowanie różnych sytuacjach.
- 5) Zarzut piąty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja nie uzasadniła powodów, dla których nie skierowała zaskarżonej decyzji do jedenastu adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, swych ustaleń co do udziału skarżących w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz obliczenia nałożonej grzywy, ponieważ:
- nie uzasadniła pominięcia w zaskarżonej decyzji jedenastu przewoźników, do których skierowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - nie przedstawiła uzasadnienia w zakresie elementów stanowiących naruszenie wymaganych przez Trybunał w celu ustalenia udziału podmiotu w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz
- nie przedstawiła uzasadnienia leżącego u podstaw obliczenia grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 5 zaskarżonej decyzji.
- 6) Zarzut szósty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do rzetelnego procesu, naruszając tym samym art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ
- skarżącym odmówiono możliwości uczestniczenia w przesłuchaniach świadków lub zadania pytań świadkom strony przeciwnej;
 - skarżącym odmówiono możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie obliczenia nałożonej na nie grzywny;
 - grzywna została nałożona w następstwie procedury ustnej z wyłączonym udziałem publiczności, w której nie uczestniczyła instytucja, która wydała decyzję oraz
 - zaskarżona decyzja została wydana przez organ administracyjny i żaden organ sądowy nie ma pełnej właściwości w zakresie kontroli wszystkich jej elementów.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Universal przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/11)

(2011/C 80/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Corp. (Richmond, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: C.R.A. Swaak, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji zawartej w pismach z dnia 12 i 30 listopada 2010 r.; lub
- stwierdzenie, że skarżącej nie można uznać za zobowiązaną do zapłaty części lub całości grzywny nałożonej w tej sprawie do czasu wydania ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06 Deltafina przeciwko Komisji lub w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie skierowanym przez Komisję do Universal Corporation z dnia 12 listopada 2010 r. i potwierdzonej pismem z dnia 30 listopada 2010 r., wzywającym do zapłaty przez skarżącą solidarnie grzywny nałożonej na Universal Corporation i Deltafinę SpA w sprawie COMP/C.38.281.B2 — Surowiec tytoniowy — Włochy z dnia 20 października 2005 r. po cofnięciu skargi w sprawie T-34/06 Universal Corp. przeciwko Komisji, lecz przed rozstrzygnięciem w sprawie T-12/06 Deltafina SpA przeciwko Komisji i w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą;

— zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą w zakresie, w jakim grzywna jest w pełni objęta zabezpieczeniem udzielonym przez spółkę zależną skarżącej Deltafina. Skarżąca jest tylko solidarnie zobowiązana jako spółka dominująca w 100 % do zapłaty grzywny nałożonej przez Komisję na Deltafinę za jej bezpośrednie uczestnictwo w naruszeniu. Cofnięcie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącą jest zatem pozbawione znaczenia w odniesieniu do kwestii, kiedy grzywna ma zostać zapłacona.

2) Po drugie skarżąca zarzuca naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;

— zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do ważności gwarancji bankowej do czasu zakończenia postępowania wszczętego przez Deltafinę. Akceptując gwarancję bankową dotyczącą skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Deltafinę Komisja wywołała uzasadnione oczekiwania, że nie będzie domagać się zapłaty grzywny przed wydaniem ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06. Komisja naruszyła ponadto uzasadnione oczekiwania skarżącej dotyczące okoliczności, że Komisja do celów odpowiedzialności i przymusowej egzekucji potraktuje wspólnie skarżącą i Deltafinę jako jedno przedsiębiorstwo.

3) Po trzecie skarżąca zarzuca naruszenie zasady dobrej administracji wynikającej z art. 266 TFUE;

— w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę dobrej administracji wynikającą z art. 266 TFUE domagając się wcześniejszej zapłaty nałożonej solidarnie grzywny przed rozstrzygnięciem postępowania w sprawie Deltafina, którego Komisja musi przestrzegać. W przypadku gdy Deltafina wygra sprawę w całości lub w części Komisja będzie zobowiązana do obniżenia lub anulowania kwoty, za której zapłatę Universal została uznana solidarnie odpowiedzialną.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-44/11)

(2011/C 80/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: L. Ventrella, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. nr C(2010) 7555, ogłoszonej w dniu 5 listopada 2010 r., która wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego żądania skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, dawny art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, wypaczenia okoliczności faktycznych, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2799/99 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1255/99 w odniesieniu do przyznawania pomocy w odniesieniu do mleka odtłuszczonego i mleka odtłuszczonego w proszku przeznaczonych na paszę oraz sprzedaży mleka odtłuszczonego w proszku o takim przeznaczeniu (Dz.U. L 340, s. 3).

Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja dokonała pewnych korekt finansowych w sektorze mleka odtłuszczonego uzasadniając to niewłaściwym stosowaniem redukcji pomocy i kar przewidzianych przepisami prawa. W szczególności, w oparciu o zwiężającą wykładnię art. 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) 2799/1999, która jest błędna i niezgodna z celem tego przepisu, Komisja stwierdziła, że kwartalna kontrola przeprowadzona w tygodniu po nieprawidłowej wypłacie nie stanowi specjalnego dochodzenia w świetle prawa wspólnotowego, a zatem nie może go zastąpić. Ponadto, Komisja wywiodła ze szczególnych przypadków o niewielkim znaczeniu uogólnienia co do ewentualnych i całkowicie hipotetycznych uchybień w zakresie